

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: DR. S. RAMBUSCH. VED HANS FLYTNING FRA SJØRUP TIL AALBORG.

Citation: Aakjær, Jeppe: "DR. S. RAMBUSCH. VED HANS FLYTNING FRA SJØRUP TIL AALBORG.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid65311/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

DR. S. RAMBUSCH.

VED HANS FLYTNING FRA SJØRUP TIL AALBORG.

HVOR Ormen klam sig lang i Sporet strækker,
 og Porsen vikler Ris om Hjulets Nav,
 mens Hedens Syn mod Horisonten gjækker
 og Luften syrnæs let af Lyng og Lav,
 dér kjæled Suler for en Læges Bolig
 og slynged Ranker om dens røde Sten,
 bag Lysthusløv sank Solen stor og rolig
 med uldne Straaler fra dens gyldne Ten.

I dette Hjem gik ingen Dag til Ende,
 hvor ikke Flid og Snille fik sin Daab,
 her kom de hen med Sygdom og Eiende,
 men kjerte hjem med Vognen fuld af Haab.
 Der sad jeg selv saa tit og brød mit Ho'de,
 med Svimmelgys ved Fantasiens Rand,
 mens Rambusch trak det Onde op med Rode
 i én og anden Jul og pirken Tand.

Og Vognen bar afsted langs krumme Veje,
 mens Sveden damped fra den røde Plag,
 og Doktorstolen slingred i sit Leje
 hen over Fjandbolandets Bakkedrag.
 Med Jægerblik han spejded ud fra Bakken,
 det Syn har altid gjort hans Øje godt.
 Vor Doktor blev en Kjende graa i Nakker,
 men Ho'dets Holdning var bestandig flot.

Hvem lodder Dybden af en Læges Gjerning,
 hvor Redningsbøjen blev hans kloge Trøst,
 hvor Liv og Død ved Lampen kaster Tærning
 med sorte Kugler paa den Syges Bryst.
 Hvert fattigt Hjem langs Hedens øde Stier,
 hver kroget Mor i smaa og trælse Kaar
 vil takke dig, om ogsaa Læben tier,
 og hæge om dit Navn fra Aar til Aar.

Men ej du standsed blot ved Lægens Virke,
 din Trang gik ofte mod en større Kur.
 Du blev en Dyrker i den frie Kirke,
 der langsomt løfter op et Lands Kultur.
 Du elsked Fest og Digt og muntre Sange
 og sang dem selv saa tit med Glød og Glans,
 og Videnskabens Navne flere Gange
 har rakt dig Blade til en Hæderskrans.

Og naar din Teltpæl snart du vil oprykke,
 og Flaget fires ned bag Granchæk,
 og bort du gaar med Skuffelser og Lykke
 fra Landet hist i Storm og Fugletræk
 — måske du da en Kvæld, naar Fjorden klukker
 i Maaneskjæret om de hvide Sten,
 vil mindes ømt, hvor vaarligt Gjægen kukker
 fra Mosehyttens krumme Hyidegren.

^{20/4} 1910.

MILITARISMEN.

SAA sidder i gamle Gubber dér
 og mimrer om Landets Værn
 og spænder om Danmarks Midje Sværd
 og kobler dets Skjæbne til Jærn.

Men I da vil bære den Vanvidsvægt
 af Krigens blodige Malm,
 der slaar til Jorden Mændenes Slægt
 som Plejlene Loens Halm.

Men I med Affældigheds Krykkestok
 afstiver det sunkne Mod,
 naar Kuglen kjæmmer den blonde Lok
 og Ynglingen svømmer i Blod!